

aga teised tema ealised külapoistid olid ropud ja üleanetud, kes wõõrast pilkasid ja hirvitastid, kui keegi juhtus külast läbi minema, ja wiškasid ka wahest kiwidega járele. Wanemad olid röömsad, kui nágid, et nende lapsed nii terawad; aga et see rumal ja kõige sääduse waštus oli, ei tulnud nende meelegi. Nii kui wanemad ees, nenda lapsed taga járele, juba mitu põlwe kašmatud, kes ühestki häädusest ei täådnud.

— Lahke olla on perge aß ja ei messa midagi waewa, waid teeb teised inimesed omale sõbraks. — Koppust ja rumalust ei armašta keegi haritud inime, waid hoiab ennast eemale. Olgu tema muidu kui tark ja riikas, siiski jáab üks halp ja narr inime maa páále, kui ta seda saßib.

Sagedašte juhtus, et fa suurtsgu rahvast ja waeſed inimesed külast läbi káisid ehk sõitsid, jooksid külapoistid járele ja tegid mõnda rumalust, ja said fa mõne korra püksi mõõda; aga igakord, kui Hans seda nági, siis keelis tema teisi ja sai selle eest wõõraste káest kii-

tust lja oma külapoiste káest mullatükidega waštus páád, et nendega ühes, nende rumaluse nõuus ei olnud. Ema maanitseš teda alati ja útles: „Würstd ja kuningad teretawad oma alamaid lahke meeple ja südamega, mikspárast ei peaks siis teine taluinime mite teist tere-tama?”

Núúd oli Hans 16 aastad wanaaks saanud, kes emale iga pááw kõige töö juures abiks oli ja tema elukorda kergitas, kuida ühe ormsa lapse ford ja kohus peab olema.

Ühel pááwal ištus Hans teiste poistega kõrtsi ulu aú, kust suur maantee mõõda káis. Såál tuli üks wana saks kõndides mõõda teed ja tahtis kirikumõisa poole minna. Üks joobnud mees aštus teiste seast wálja, läks saksa waštus, hakkas tema ümbert kinni ja tahitis temaga tantsida, ja kui saks ei tahtnud, siis wändus ja sõimas mees teda hâbemata wiisil, mis üle teised kõik röömuštostid ja naersid; aga kui Hans seda nági, et saßale liiga tehti, fargas ta temale appi, wiškas joobnud mehe kõrwale ja páástis nenda wana